

במדינה

חינוך

„בית ברלי“ פיספס

בתחילת הקיץ החליטה הנהלת מידר שת מפא"י, בית ברל, להפוך למוסד אקדמי. אחרי הכל, ישנם כל-כך הרבה — למה לא גם היא? ביחוד כשהיא נושאת את שמו המכובד של ברל כצלטון.

יצא איפוא דובר המוסד, דני כהן, ופרסם מודעות בעיתונות, ברבבות ל"ה, על פתיחת לימודים אקדמיים בבית-ברל, בהיסטוריה יהודית ותולדות ארץ-ישראל. „חוגים אלו“, הובטח, „יתקיימו בחסות ופיקוח החוגים המקבילים באוניברסיטת תל-אביב, בפיקוחו של ראש החוגים הנילו, הפרופסור שלמה סימנוסון“.

כולם מסרבים. תלמידים החלו גר-שמים, ועדת-קבלה מיינה אותם וקיבלה אותם, והעסק התחיל מתגלגל. ואז, לאחר שכבר נרשמו והתקבלו כשישים תלמידי, דוּם, נתקע ידו בגלגלי העגלה. סינט אוניברסיטת תל-אביב החליט ש לא לתת את חסותו ללימודים האוניברסיטריים טאיים בבית-ברל. מרצים הסתייגו גם הם מהשילוב המתוכנן, וגם אגודת הסטודנטים הודיעה שלא תסכים לשיתוף האוניברסיטה עם גופים מפלגתיים.

בית-ברל לא אמר נואש. הוא המשיך לקבל תלמידים ללימודים אוניברסיטאיים, ובמקביל פנה למועצה להשכלה גבוהה כדי לקבל ממנה תעודת-לידה כמוסד אקדמי.

המועצה דנה בפנייה, יחד עם פניות של גופים דומים. היא החליטה לאשר את חסותה של אוניברסיטת תל-אביב למיני ללות האיוריות במנשה ובתל-חי, זחתה את בקשתו של בית-ברל. האולמות הניקיים שבבנייני-הפאר עטוריהגנים שב צופית, יישארו ריקים גם השנה.

עירות פיתוח

הדתיים

נמלטים

לחופש

לפני כשנה וחצי נשלחו לקריית-מלאכי 48 משפחות דתיות של עולים חדשים מ בני חב"י. בימים אלו — בהזדמנות הראשונה שנתאפשרה להם — הם נושטים את בתיהם, ובמהירות. האח הגדול של הם, ראש קהילת חב"י האדומ"ר שניאור-סון מלובוביץ, עזבם לנטשם — והם ממ הרים לצאת מהגטו שאליה הוכנסו, בי בואם ארצה, עלי-ידו עסקני חב"י, ולצאת למקומות אחרים ברחבי הארץ.

הסכם מזור. בהוראתו של האדמו"ר החשוב, היושב בברוקלין, הוחלט על הקמת קרייה חב"דית שמורה בארץ הקודש. שליחי חב"י יצאו לארץ, חתמו על הסכם עם יגאל אלון, שהיה אז שר-הקליטה. בי התאם להסכם זה, שוריינו לקריית-חב"ד כ-400 דורות בקריית-מלאכי, לתוכן אמרי רים היו בני-קהילתו של האדמו"ר הליכנס.

מה-300 המתוכננות הגיעו, כאמור, רק 48 משפחות. שאר הדורות נותרו ריקות עד היום, משמשות מקור למרירות חב"ד חית בעיירה, שרבים מתושביה הוותיקים נאלצים לחיות בצריפונים עלובים לצד חב"דיים.

בישראל לומדים באירוש. מעט הדקות שאוכלסו, אוכלסו גם הן לא כולן כחוק: בחלק מהן התקמו אברכי-משי מבין צעירי חב"ד ישראלים, שאין להם כל זכות לדירות שנועדו לעולים. בניי הם — שלוש בניו של ישראל חוף, שר-החוק של חצר האדמו"ר ושגוריו בישראל. ראל. בו בומן, נאלצו זוגות צעירים, ללי די קריית-מלאכי לנטוש את העיירה, מי חוסר מגורים.

אלא שגם אותם עולים חב"דיים מעטים שהשתכנו בשכונת הצדוקים, חיכו רק לי הודמנות הראשונה להימלט משם. הנתי גות חב"דית אילצה אותם לשלוח את ליהיהם לחורים וישיבות בהם לימדו ב-אידיש, לחיות תחת פיקוחם של אברכי משי שהשגיחו שלא יסרחו חסידותיהם. (המשך בעמוד 34)

אכתקווס לראותי

נא להתחשב בכך. ואם את באמת מתו שבת, אז הוא משהו בסביבות 170 ס"מ עם צבע שוקולד-חלבי-בהיר ומשקפיים: „מ לעשות, אבל זה די מתאים“, ולאחרונה נרא מסתובב עם זקן.

וכזי שתקבלי תמונה ברורה יותר ע מי יהיה לך עסק, אז שתדעי לך של-55/70 יש תמיד מצב-רוח מצויין והוא מוכן להתחלק בו עם כל אדם. הוא גם מין כולבני ניקן כזה שמתעניין בכל דבר וכל דבר מט ניין אותו.

אם השמטתי משהו, מלאי את החסו יש בעיות?

★★★
במהירות

מוקדש לאלה האוהבות קצינים. 56/70 הוא צוער שיכול לנפנף בגאחה ברשיון ה

רשם הרופא בשבילך, מדוע לא תכתבי ל-153/70 שהשתחרר לפני חדשים מצה"ל בדרגת סגן, ומתחיל השנה את לימודיו ב-אוניברסיטת הנגב?

לעומת המספרים שהוא לא מחבב, זכר לציין את תחביביו: טיול וצילום. ולזכותו

החפרון היחיד

זה, אני משערת, מה שמכנים לעניין. 148/70, בבקשה: יש לי מכונת ספורט וחסרה לי רק נערה צעירה וספורטיבית לי צידי, כדי להפליג בה לטיול. אשמח אם תסכימי להצטרף. מחכה לסימן דרך. דרך צלחה!!

★★★
משעמם

149/70 נמנה על אלה שאינם אוהבים להרבות בדיבורים על עצמם. כל מה שפרט במכתבו היה שהוא חייל משועמם, תושב באר-שבוע. הוא חושב שבכל זאת יצליח לעניין נערה כבת 19 שאוהבת בחורים בלונדינים ורזים.

★★★
כריות אקדמאית

כלום אני אשמה 150/70 בן ה-30 רוצה להתכתב עם חבורה יפה ולא מסור-מטמת על נושאים שיעניינו את שניהם? ויש להנחית שימצאו כאלה, לאור העובדה שה „מספר“ הלו הוא כלכלן ומשפטן. ואו אולי תעזרי לו למצוא את אשר לא מצא בערבי הבדידות הארוכים.

★★★
לא להתאכזב

דעי לך ש-151/70 הוא חייל קרבי. וכל תקוותו היא לא להתאכזב ולקבל מכתב ממך, נערת-חמד. אך זהירי לא להיות לקו נית כמותו. אחרת זה לא ילך!!

★★★
ג'וק בראש

152/70 הוא אחד המאושרים שאינו סובל מעודף זמן פנוי או משעמום טוט-אלי, ואפשר להבין, סוף כל סוף, איש צבא — שהצבא אוכל בו בכל פה עד כדי כך, שבפרפורי גמיסה אחרונים הות עוד מצי ליח לזעוק:

„אני מעוניין ליצור קשר עם בנות חיילות!!“ ועל דיברתו, אני מבטיחה לכן, בנות-חיילות, שילדים לרוב, נהיגה במכונית וכל הקשור בזה. ואפילו השתתפות ב-תחביב הגראפולוגיה שזה אצלו סתם ג'וק בראש.

את בטח תקפצי על המציאה, עד כמה שאני מכירה אותך.

★★★
סטודנטים אידות

אם את חושבת שסטודנט הוא מה ש-

בתקווה שתבין את הרמז

היום, כשחתיכות אינן מוכנות לשים הרבה בשביל המחזורים, הן אינן מבזבזות זמן לדיבורים. חבל על המאמץ. מספיק מבט אחד כדי לראות אם המחזר המיועד מתאים או לא, ואז, די בנידוד עפטף אחד כדי לתת לו להבין אם יש לו סיכוי או לא. השיטה כבר מפותחת מאוד בירופה. אני מחכה כבר ליום בו הטיס והגנו יתורגמו לג'וק ול"לא" לפחות זה יחסוך את הוצאות האיפור והביגוד העצומות ויפתור לבנות הרבה בעיות

תחשבתה 22 שנותיו בצירוף 173 ס"מ גובה.

★★★
לרוויה

קודם כל אני רוצה להסביר ש-154/70 הוא הגדסאי. והוא גורא, גורא צמא לי-חברה.

לכן, אם את צעירה, נאה וגם תושבת באר-שבוע, הטי כדך, השקיהו רעות, ואו מובטחני שהוא יבוא על סיפוקו. מה שי בטוח, הוא ישמח להיכרות קרובה, ואפילו קרובה מאד. אם בומן הקרוב תיפרוץ שבי תת אקדמאים, יהיה לכם המון זמן לזה.

★★★
הכולבוניק

155/70 הוא כבר בן 19½. אני מוזה ששעובדה זו לא תפריע לך. וכדי שתדעי בגיל 17 היתה לי חברה בת 27. אז

המיפלצות שלי

את הפיש שילדה עשתה בטעות בכיתה, וי שאר דברים מועילים. וביום שישי להביא הביתה את המפה של השולחן של המורה, כדי לכבס אותה. בקיצור — לא כל יום זוכה האדם לפרט כזה. שיא השמחה היה בסוף השבוע, כאשר בעלי ואלופי חזר מחו"ל.

כשעה לפני שעמדנו לצאת ללוד לקבל

את הפיש שילדה עשתה בטעות בכיתה, וי שאר דברים מועילים. וביום שישי להביא הביתה את המפה של השולחן של המורה, כדי לכבס אותה. בקיצור — לא כל יום זוכה האדם לפרט כזה. שיא השמחה היה בסוף השבוע, כאשר בעלי ואלופי חזר מחו"ל.

כשעה לפני שעמדנו לצאת ללוד לקבל את הפיש שילדה עשתה בטעות בכיתה, וי שאר דברים מועילים. וביום שישי להביא הביתה את המפה של השולחן של המורה, כדי לכבס אותה. בקיצור — לא כל יום זוכה האדם לפרט כזה. שיא השמחה היה בסוף השבוע, כאשר בעלי ואלופי חזר מחו"ל.

השבוע האחרון התחיל בעצב, נגמר ב-ששון. מילא, טוב שלא להיפך. הוא התחיל בעצב בגלל משפחה שכונת, שעברה מן העולם. כזאת, מכל מקום, היתה השמועה שעברה בבית כרוז רעה. דנה הטי תובבה עגומה כאילו אחיה ואחיותיה עומי דים לעזוב אותה.

מה שדי קרוב למציאות, בהתחשב בזמן

הארוך שהמשפחה שכונת כבר מלווה אוי תנו. עד היום אני זוכרת איך דנה פרצה בבכי כשפרנצי עזב את הילדים כדי לפתוח מטערה, ואת האושר כשהוא חזר, ואת...

בקיפור, את כל ההיסטוריה. כשהתברר שהיתה זו שמועות-שווא וה-משפחה תישאר איתנו, כנראה עד שיבה טובה, התרומם המוראל לחשיים. לנחמה נוספת זכתה בתי כאשר קיבלה, על התנהגותה למופת בכיתה, פרט: להיות תרנית שבוע שני ברציפות. איזה כבוד: ללכת כל פעם למזכירה להי-ביא גירים ומחברות, להביא סמרטוט ולנגב

במהדורת-כיס

אוטודידקציה

את פניו, אני שומעת את הקטנה ממלמת לעצמה בחדר-הילדים. מלאה סקרנות, כמו תמיד, אני ניגשת בלאט לדלת. ומה רואות עיני בתזקוני עומדת מול המראה, מסת-כלת בבבואתה בהבעה חמורה, ומטלטלת נו-כח עצמה אצבע מאיימת:

הארוך שהמשפחה שכונת כבר מלווה אוי תנו. עד היום אני זוכרת איך דנה פרצה בבכי כשפרנצי עזב את הילדים כדי לפתוח מטערה, ואת האושר כשהוא חזר, ואת... בקיצור, את כל ההיסטוריה.